GERÇEĞİN SESİ

İngiltere'deki Türkiyeli İşçilerin Aylık Politik Gazetesi 15p. Yıl: 1 Sayı: 5 Şubat 1984

GENEL POLİTİK AF SAVAŞIMI YÜKSELİYOR

Cunta genel bir afla ilgili tüm haber, yorum, makale v.s. yayınlara yasak koydu. Yasaklama haberi sıkıyönetim bildirilerinde dahi yer almadı. sözüm ona demokrasiye geçildiği ileri sürülen bir dönemde böylesine bir uygulama Batı basınında geniş yer aldı ve beklenmedik bir gelişme olarak yorumlandı.

Cuntanın genel affa ilişkin yasak kararı, bir yandan Türkiye'ye "getirilen demokrasi!" konusundaki kuşkulu görüşlerin netlik kazanmasına neden olurken, diğer yandan geniş yığınların genel politik af isteminin cuntayı ne denli telaşa düşüren önemli bir sorun olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Genel politik af istemi 12 Eylül zorbalığına geniş yığınlar tarafından duyulan tepkinin somut bir ifadesidir. 12 Eylül'le yoğunlaşan faşist saldırılar sonucu ilericiler, demokratlar zindanlara doldurulmuş; partiler, sendikalar ve demokratik yığın örgütleri kapatılmış; idamlar, işkence yaygınlaştırılmış; Kürt halkına zulüm yağdırılmıştır.

İşte genel politik af istemi, cuntanın zulmüne karşı yığınların nefretini, savaşım ve kararlılığını gösteriyor. Barış ve ulusal demokrasi için savaşan demokrasi güçlerinin örgütlülüğünü ifade ediyor.

devamı 7. sayfada

Bunalımdan çıkamazlar

YALÇIN GÜN

Burjuvazinin bunalımlarının ardı arkası gelmiyor. 1970'li yıllarda işçi sınıfı hareketi ve sol güçler hızla güçlenirken,burjuvaziye hükümet dayanmadı. Koalisyonlar birbirini izledi. Emperyalizm ve gericilik egemenliklerini sürdürmek için kanlı faşist terörü tırmandırdı,sıkıyönetimi dayattı. Bunu 12 Eylül gerici askersel devirmesi izledi. Faşist diktatörlük kuruldu. Bütün bunlar hep 'istikrar' içindi.

Ama sonuç olarak iktidarın sınıfsal tabanı daha bir daraldı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin, militarist kliğin,vurguncu-asalak burjuvazinin ve bürokratik burjuvazinin en işbirlikçi kesimlerinin oligarşik grubu devletin kumanda köprüsüne tek başına geçti.Kasım'da yapılan seçimler, faşist cuntanın güdümünde yalnızca bu işbirlikçi oligarşinin temsilcileri arasında bir at yarışına dönüştü. Burjuva sınıfı içinde çatlaklar derinleşti.

Yaklaşan yerel seçimler,eğer beklenmedik bir gelişme olmazsa, rejimin bunalımını daha da derinleştirebilir. Şimdiden, daha işbaşına geçişinin ilk ayında, emperyalist ve işbirlikçi finans çevrelerinin temsilcisi,cuntanın suçortağı Özal hükümeti hızlı bir yıpranma sürecine girdi.Basında yerel seçimlere katıldıklarında parlamento-dışı tutulan partilerin büyük bir oranda, belki de cunta icazetli partilerden fazla, oy alma olasılığından sözediliyor. Böylesi bir durumda erken seçim gerekip gerekmeyeceği tartışılmakta.

devamı 7.sayfada

FAŞİST BARBARLIK!

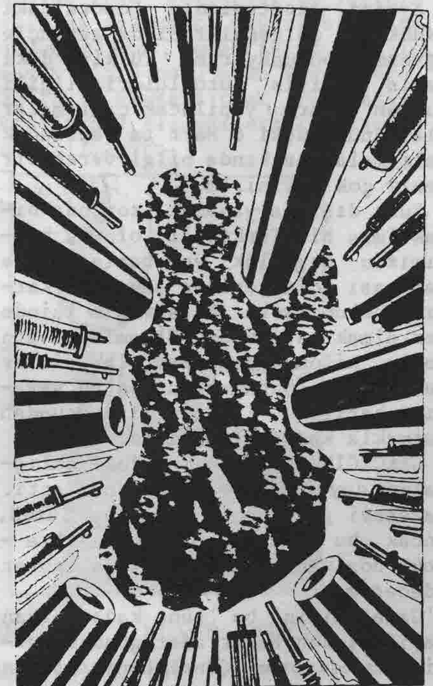
Diyarbakır cezaevinde direnişçiler diri diri yakıldı

Diyarbakır cezaevinde 6 Ocak günü dört Kürt demokratı sıkıyönetimin "güvenlik kuvvetleri" tarafından diri diri yakılarak öldürüldü. Ceza evindeki işkence ve baskılara karşı 3 Ocak'ta direnişe geçen politik tutukluların eylemine faşist diktatörlüğün ve onun uzantısı olan Özal Hükümeti'nin yanıtı bu oldu. Barış Derneği yöneticilerine verilen ağır hapis cezalarının ardından TİP yöneticilerine düşüncelerinden dolayı Ceza Yasası'ndaki faşist 141-142. maddeler işletilerek 12 yıla varan hapis cezaları kesildi.

Demokrasiye doğru bir geçiş döneminin başladığı yaygaralarının sakız gibi gevelendiği bir ortamda, Diyarbakır cezaevindeki faşist barbarlık ve TİP yöneticilerine kesilen cezalar Türkiye'deki faşist rejimin niteliğinde herhangi bir değişme olmadığını bir kez daha açık olarak gözler önüne sermektedir.

Türkiye'nin egemen güçleri 6 Kasım seçimleriyle faşist rejime sivil bir görünüm vermeyi hedeflemişlerdi. Böylece, halkın cuntaya karşı yükselen tepkilerini yumuşatmayı umuyorlardı. "Demokrasiye geçtik" masalı ile sadece Türkiye halkını değil, tüm dünya kamuoyunu aldatacaklarını sanıyorlardı. Ancak liberalizm maskesi takması Özal Hükümeti'nin faşist diktatörlüğün uzantısı olduğunu gizleyemiyor. Özal Hükümeti'nin programı Ulusu Hükümeti'ninkinden temelde farklı değil. Her ikisi de işbirlikçi oligarşinin hizmetindedir. Özal Hükümeti ile cuntacı generaller halkımızın geleceğini ABD emperyalizminin çıkarlarına peşkeş çekmede birbirlerinden ayrılmıyorlar.

devamı 7. sayfada

ONBEŞLER ANILDI

"HER NE YAPSAN VARACAĞIZ EMELİMİZE"

28 Ocak günü Londra'da Türkiyeli ilericiler, TKP'nin kurucusu M. Suphi ve 14 yoldaşının gerici burjuvazi tarafından barbarca öldürülmelerinin yıldönümünde bir anma toplantısı düzenlediler.

M. Suphi ve yoldaşlarının, tüm devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan ve coşku ile söylenen marşlardan sonra, 15'lerin katledilmelerinin tarihsel anlamı ve günümüz koşulları açısından taşıdığı önemin değerlendirildiği konuşmalar yapıldı. Egemen sınıfların kanlı terör ve cinayetlerinin teşhir edildiği anma toplantısı, barış ve ulusal demokrasi için savaşan güçlerin önündeki ivedi görevlerin çözümüne ilişkin tesbitlerle son buldu.

Türkiyeli ilericiler anma toplantısının ardından ülkemizdeki son politik gelişmeleri ele aldılar. Batı Avrupa koşullarında savaşım yürüten ilericilerin güncel görevlerini saptadılar.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Gerçeğin Sesi
BCM BOX 2753
LONDON
WC1N 3XX

GERÇEĞİN SESİ ELİYLE KADIN KOMİTESİNE

Bu mektubumu gazetenizde okuduğum Türkiyeli kadınların kurduğu komiteye iletirseniz çok memnun olurum.

1978 yılından beri Liverpool'da işçi olarak çalışmaktayım. Geçen hafta bir akrabamı ziyarete gittim. Orada GERÇEĞİN SESİ gazetesini gördüm. Sevincimi anlatamam. İKD Genel Başkanı Beria Onger ile Genel Sekreteri Zülal Kılıç'ın Londra'ya geldiklerini, oradaki toplantılara katıldıklarını öğrendim. Daha önce duymuş olsaydım mutlaka Londra'ya gelip onları görmek isterdim. Türkiye'de iken İKD'ye üye olmuş, bir çok çalışmalarına katılmıştım.

Ayrıca gazetenizden Londra'daki TKHDK'nin çalışmalarını da sevinçle öğrenmiş bulunuyorum. Türkiye'deki kadın politik tutuklularla ilgili bundan sonra yapılacak çalışmalar ile önümüzdeki 8 Mart'ta yapılacak çalışmalar hakkında bilgi verebilirseniz çok sevinirim.

Yurt dışında yaşamak zorunda bırakılmış bir Türkiyeli olarak halkımızın özgürlük ve barış içinde yaşaması için verilen savaşıma katkıda bulunmak ve bu savaşım içinde yer almak istiyorum. Ülkemizden binlerce kilometre uzakta olan bizler yurtsever olduğumuzu ancak bu savaşıma katılmak, işlerin bir ucundan tutmakla kanıtlayabiliriz.

GERÇEĞİN SESİ bu konudaki çalışmaları duyurmakla benim ufkumu açtı. Gazeteyi geç görmüş olmam beni üzdü. Ancak, bu günden sonra geçen süredeki boşluğumu kapatmak için gayret edeceğim.

Gazetenizin bu güne kadar çıkan sayılarından beşer adet göndermenizi rica ediyorum. Çünkü, benim dışımda isteyen arkadaşlarım var. Abone ücretini bilmediğim için on pound gönderiyorum.

Çalışmalarınızda başarılar diler, dostça selamlarımı iletirim.

A.GÖKÇE

KÜRTLERE YAPILAN BASKILARA DAHA ÇOK YER VERİLSİN

Değerli dostlar,

Ben cuntanın koğuşturmaları nedeni ile ülke dışına çıkmak zorunda kalan bir Kürt devrimcisiyim. İngiltere'de politik mülteci olarak kavgamı sürdürüyorum.

İngiltere' de Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışma hareketinin kısa zamanda önemli adımlar attığı tartışılmaz bir gerçektir. Ancak, Kürdistan'da olan faşist baskıların, cinayetlerin İngiltere'de insanlara yeterince anlatıldığı inancında değilim.

Ben bu mektubumda 6 Ocak'ta Diyarbakır cezaevinde meydana gelen kanlı vahşete değinmek istiyorum. Yıllar varki Kürt halkına yapılan zulüm ve vahşet faşist cunta döneminde ise bu artarak sürdü. Ama bu zulüm Kürt ve Türk halkının kavgasını durduramaz. İngiltere'de yaşıyan biz devrimciler için burada boş durmak asla yoktur, bu nedenle Diyarbakır cezaevindeki yiğit direnişi desteklemeliyiz ve bu direnişe kanlı elleriyle saldıran cuntanın itlerini, faşist generalleri teşhir etmeliyiz.

Ben (...) siyasetinden değilim ama yaptığınız çalışmalara katılmak istiyorum.

Gerçeğin Sesi'nde Kürtlere yapılan baskılara daha fazla yer verilmesini bekliyorum.

Çalışmalarınızda başarılar,

B. Ş.

BİR DON KİŞOT'A BİR ŞANZO PANZO YETER

Burjuva kalemşörleri, azılı antikomünistler yıllarca ilkel, kaba, yalan propagandalarla Sovyetler Birliği gerçeğini ters yüz etmeye çalıştılar. Bu tip propagandalar arasında neler yoktu ki; şapka hikayesinden, yaşlı insanların işi bitti diye öldürüldüğü "sabun fabrikası hikayesi" ne varana kadar.

Bütün bunlar tutmadı. Şimdi bu azılı anti-komünistler daha ince yöntemlerle bu uğursuz görevlerini sürdürüyorlar.

Peki, eski yöntemlere geri dönen bu yazı nerede çıktı?

"Bir kez, 1973 sonrasında İ. Bilen parti yöneticisi olarak sahneye çıkınca ondan önceki yönetici yoldaş Y. Demir çok kısa bir süre içinde ölmüştü. Şimdi de İ. Bilen görevden alındı, yerine H. Kutlu geçti ve İ. Bilen bir kaç gün içinde öldü. Sanıyorum ilerde partili tarihçiler bu iki olayın benzerliğini araştırma gereğini duyacaklar."

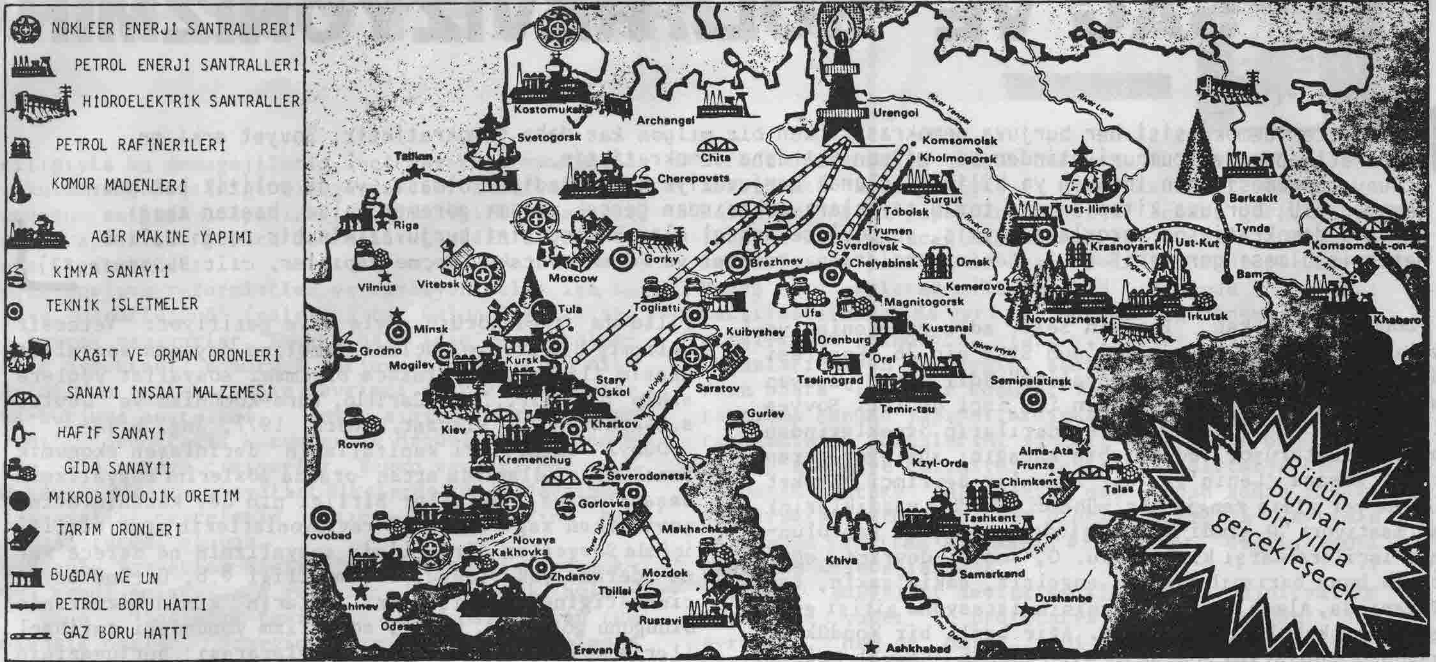
Yıllar önce Peyami Safa'lar yazıyordu böyle şeyleri. Şimdi bu uğursuz görev "İşçinin Sesi"nin 248. sayısında H. Erdal'a düşmüş.

Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere ve Türkiye işçi sınıfı hareketine CIA yöntemleriyle saldıran bu mimli provakatöre diyeceğim yok.

Ancak böylesi anti-komünist görüşlerin yavaş yavaş "İşçinin Sesi"nin resmi politikası haline gelmiş olması bu gurupçuğun artık küçük bir karşı-devrimci çete haline geldiğini kanıtlıyor.

Acaba "İşçinin Sesi" destekçileri arasında bu gidişe, böylesi provokatif iddialara karşı çıkacak hiç kimse kalmadı mı?

Cemil Erdem

80'Lİ YILLARDA SOVYET EKONOMİSİ

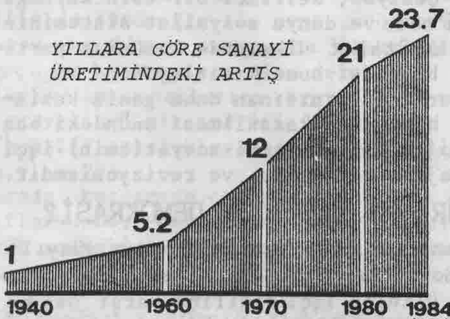
SOVYETLER BİRLİĞİ DÜNYA SANAYİ ÜRETİMİNİN %20 SİNİ TEK BAŞINA GERÇEKLEŞTİRİYOR

Sovyet ekonomisi 60 yıldır, İkinci Dünya Savaşı yılları dışında sürekli büyüdü. Gerek sanayide gerek tarımda üretim her yıl bir önceki yıla göre daha yükseldi, kapitalist ülkelerde üretimin birkaç yıl öncesinin altına düşmesini getiren ekonomik krizlerin olumsuz etkileri bu gelişmeyi önleyemedi.

Bugün Sovyetler Birliği, ekonomik gelişme için en gerekli olan bir çok temel malların üretiminde ön sıralarda yer almaktadır. Bunlardan petrol ve doğal gaz, demir, çelik, çimento, tarım makinaları, kimyasal gübre üretiminde ve orman sanayinde dünyada birinci sırayı tutmaktadır. Başta buğday olmak üzere bir dizi tüketim malları üretiminde de dünyada birincidir.

SSCB'de emek üretkenliği 1981-82 yılları arasında %64 arttı, aynı yıllarda ABD'de bu artış %23 oldu. 1983 yılında SSCB'de sanayi üretimindeki artışta emek üretkenliğinin payı ülke tarihinde ilk kez %90'ı buldu. Emek üretkenliğindeki her %1

YILLARA GÖRE SANAYİ ÜRETİMİNDEKİ ARTIŞ

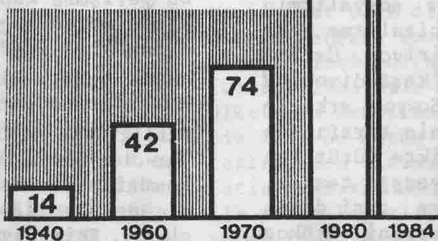

1940'taki bir yıllık üretim bugün iki haftada gerçekleşiyor.

artış Sovyet ekonomisi için; 13.000 milyon elektrik ünitesi, 6.100.000 ton petrol, 1.500.000 ton çelik, 2000 metal sanayi makinesi, 5.606 traktör, 85.000 renkli televizyon, 111 milyon metrekare tekstil ve 7.300.000 milyon çift ayakkabı artışı getirmektedir.

Bugün SSCB'de 1.5 milyon bilim işçisi vardır. Dünyanın bilimsel üretiminin %34'ünü Sovyetler Birliği gerçekleştirmektedir. Ülke ekonomisinin her dalında teknik gelişti. 3700 yeni tipte, geliştirilmiş milyonlarca makine, araç, gereç ve 100 değişik tipte binlerce robot üretime sokuldu. 2 yıl sonunda Sovyetler'de 50.000'i aşkın robot üretime girmiş olacak. Son iki yılda ABD'de 3.000 robot üretime sokulabildi.

ABD'YE ORANLA PETROL ÜRETİMİNDEKİ ARTIŞ

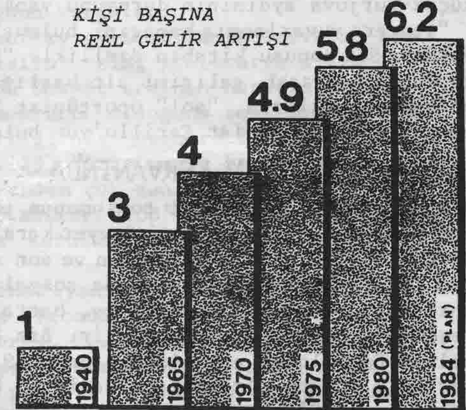

1940'ta ABD'nin her 100 varil petrolüne karşılık SSCB 14 varil petrol üretebiliyordu. Şimdi ABD'nin 1,5 katı üretime ulaştı.

SSCB'de bu yıl 1982'ye göre ağır sanayide %3.9, tüketim sanayiinde %4.1 oranında artış sağlandı, ve plan hedefleri aşıldı. ABD'de 1982'de sanayi üretimi 1981'e göre %8.2 düştü ve 1979'un altında kaldı.

Konut üretimindeki artış, şüphesiz evsizliğin büyük bir sorun olduğu ABD ve öteki kapitalist ülkelerle kıyaslanamaz. Yalnız geçtiğimiz yıl 11 milyon Sovyet insanı yeni, ya da daha büyük, daha geliştirilmiş konutlara yerleştirildi.

KİŞİ BAŞINA REEL GELİR ARTIŞI

Sovyet halkının yaşam düzeyi, emperyalist kapitalist sistemin tüm olumsuz etkilerine, artan zorunlu savunma harcamalarına karşın kesintisiz yükselmeye devam ediyor. Dünyada fiyatların böylesine istikrarlı olduğu bir başka ülke yoktur. Et ve süt fiyatlarında 1962'den, ekmek ve un fiyatlarında 1954'ten, elektrik, yakıt ve her türlü ulaşım fiyatlarında 1948'den bu yana değişiklik olmamıştır. Buna karşılık 1954'ten buyana işçilerin ücretleri %250, kollektif çiftçilerin gelirleri ise %300 arttı.

Öte yandan üretimin büyümesi ve emek üretkenliğindeki artış sonucu artık fiyatlarda büyük oranda indirimler yapılmaktadır. Örneğin 1983'te iki kez, 25 Nisan'da 3.000 milyon ve 1 Aralıkta 2.600 milyon ruble tutarında yıllık toplam tüketim malları fiyatlarında indirim yapıldı.

Lenin'in partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderliğindeki Sovyet halkı, gelişmiş sosyalizmi daha da mükemmelleştirerek, özünde sınıfsız bir toplumun oluşmasına doğru yol almaktadır.

SAĞ VE "SOL" REVİZYONİZMİN

"Proleter demokrasisi her burjuva demokrasisinden *bir milyon kat* daha demokratiktir; Sovyet erki en demokratik burjuva cumhuriyetinden bir milyon kat daha demokratiktir.
Bunu görmemesi için insanın ya bilinçli olarak burjuvaziye hizmet ediyor olması, ya da politik bakımdan tamamen ölü, burjuva kitaplarının tozlu sayfaları arkasından gerçek yaşamı göremez halde, baştan aşağı burjuva-demokratik ön yargılara batmış, ve böylece nesnel olarak kendisini burjuvazinin bir uşağı haline getirmiş olması gerekir." (*V.İ. Lenin, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, Seçme yapıtlar, cilt 3, sayfa 33*)

Londra'da çıkan "İşçinin Sesi" adlı gazetenin ve yayınların başı Yürükoğlu'nun SBKP'nin 26. Kongresi üstüne yazdığı "Yaşayan Sosyalizm" adlı kitap yaşayan sosyalizme, en başta dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği'ne yönelik artan saldırıların örneklerinden birini oluşturuyor. Bu kitabın kapağını süsleyen tren resmi insana Lenin'in bir zamanlar devrimci hareket içinde yer almış zengin bir mühendis üstüne yazdıklarını anımsatıyor: "O şimdi korku içinde, coşmuş ve zaptolunmaz işçilere karşı kinle dolu. O, sosyal devrimi, eğer tarih buna barışçıl yoldan, engelsiz, sakin sakin, tam zamanında, Alman ekspres treninin istasyona girişi gibi götürse, kabul etmeye hazır. Ağır başlı bir kondüktör vagonun kapılarını açacak ve ilan edecek 'Sosyal Devrim İstasyonu. Alle aussteigen (herkes insin)!' " (aktaran, K.Zaradov, Leninizm ve Enternasyonalizmin Bazı Sorunları Yeni Çağ, Nisan 1982, sayfa 330)

Gerçekten de Yürükoğlu'nun bütün yazdıkları bu ruh hali üzerine kurulu. O, sosyalizmin kimi büyüme sorunları karşısında, özellikle bu konu üstüne bire bin katarak yürütülen emperyalist haçlı seferinin derin etkisi altında yılmış, sinsice saf değiştirmiş tipik bir küçük-burjuva aydınının durumunu yansıtıyor.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş" diye bir deyiş vardır. Söz konusu kitabın özellikle "Sovyet toplumunun toplumsal-siyasal gelişimi" alt başlığını taşıyan III. bölümüne bakılırsa, "sol" oportünist Yürükoğlu yuvarlanmış, Yüro-komünist Carillo'yu bulmuş.

ANTİ-SOVYETİZM KERVANINDA

Yürükoğlu'nun "Sovyet toplumunun toplumsal-siyasal gelişimi" üstüne yazdığı anti-Sovyet karalamalar sırasıyla Kautsky'nin, Troçki'nin, Mao'nun ve son olarak Carillo'nun (dolayısıyla Batı Avrupa sosyal demokrasisinin) anti-Sovyetizminden esinlenmiş, hatta diyebiliriz ki, çeşitli yazılarından derlenmiştir. Biz burada bunlardan yalnız Carillo'yu ele alarak, onun 1977'de yayınlanan karaünlü "Yüro-komünizm ve Devlet" kitabı ile Yürükoğlu'nun 1982'de çıkardığı kitabının öncelikle III. bölümü arasındaki paralelliklerden başlıcalarına değineceğiz.

Yürükoğlu bu bölüme, "sınıfsız topluma sosyalizmde ulaşma" ve "tüm halkın devleti" üstünde duracağım, diye başlıyor ve 'Sovyetler Birliğinde gerçek bir sosyalizmin ve demokrasinin bulunmadığı, hatta kapitalizme geri dönülebileceği' sonucuna vararak bitiriyor. Üstüne üstlük bu 'parlak' görüşleri ilk kendisi 'keşfediyormuş' edası içinde yazıyor!..Dönek Kautsky'nin Sovyet erkinin demokrasiyi ihlal ettiğine ilişkin -Lenin tarafından yanıtlanan- savlarını, Troçki'nin pratikte çürütülen tek ülkede sosyalizmin utkuya ulaşamıyacağı tezini, Mao'nun Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüş olduğu üstüne safsatalarını, bunların hepsini Yürükoğlu birbirine katıp, karıştırıp, ısıtarak, yeni bir şeymiş gibi önümüze sürmeye kalkıyor. Ama bu eski döneklerin görüşleri onun yazısının satırları arasında ise yeni döneklerden Carillo'nun görüşleri bazen kelimesi kelimesine satırlarda sırıtıyor.

YAŞAYAN SOSYALİZM 'BİÇİMSEL' SOSYALİZM Mİ?

Yürükoğlu şöyle diyor: "Ülkenin geriliği nedeniyle Sovyetler Birliği... teoride öngörülmemiş bir aşama yaşadı. Biz buna... *'biçimsel sosyalizm aşaması'* diyebiliriz (..'biçimsel sosyalizm aşaması' ... devrimle başlıyor ve bugünlere, hatta yarınlara uzanıyor. Bu aşamanın gözettiği temel ölçüt, *üretim güçlerinin ... gelişme düzeyidir.*)" (Yaşayan Sosyalizm, R.Yürükoğlu, İ.S.yayınları, Ocak 1982, s.100-101). Yüro-Komünist Carillo da aynı görüşü şöyle dile getiriyor: "Yetersiz gelişmiş bir üretim güçleri temeline dayanan sosyalist üretim ilişkileri yalnızca *biçimsel* sosyalist yönlere sahip olabilir..." (S.Carillo, Yüro-Komünizm ve Devlet s.14. Lawrence & Wishant, Londra 1977, İng. b.)

Dünya emekçileri kapitalizmin derinleşen ekonomik bunalımı koşullarında artan oranda gözlerini sosyalizmin başarılarına, Sovyetler Birliği'nin dev kazanımlarına çevirirken sağ ve "sol" revizyonistlerin ağız birliği içinde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin ne derece var ne derece yok olduğu, biçimselliği v.b. üstüne beyin cimnastiğine kalkışmaları onların kimin hizmetinde olduğunu gösterir. Onlar, sosyalizm yönündeki tarihsel ilerlemeyi durdurmak için uluslararası burjuvazinin gitgide daha da yoğunlaştırdığı anti-sovyet, anti-sosyalist ideolojik saldırısı karşısında, yaşayan sosyalizmin savunulmasının, emperyalist merkezlerin sosyalist gerçekliğe yönelik çarpıtmalarının boşa çıkarılmasının ve sosyalist ülkelerin başarılarının daha geniş olarak ve daha etkili bir biçimde sergilenmesinin sınıf savaşımının temel bir ödevi olduğunu bilmiyorlar mı? Sağ ve "sol" revizyonistler sınıf savaşımında işçi sınıfına ihanet ediyor, emperyalist ideolojiyle savaşmak yerine ona teslim oluyorlar. Emperyalizmin saldırıları karşısında var-olan sosyalizmi savunmak yerine, "o zaten gerçek sosyalizm değil, 'biçimsel' sosyalizm" deyip, bu 'yük'ten kendilerini kurtarıyorlar!

ANTİ-SOVYETİZMİN ARDINDAKİ MİLLİYETÇİLİK

Sağ ve "sol" revizyonizm, burjuvazinin anti-sovyet saldırılarının kuyruğuna takılması ardındaki küçük-burjuva milliyetçi motifleri gizliyemiyor.

Carillo şöyle diyor: "...nesnel durumun -ve kendi yanlışları ve eksikliklerinin- dayattığı kısıtlamaları kabul etmek yerine... şu anda kendimizi tam sosyalizmde bulduğumuz, hatta komünizmin ilk adımlarına yaklaşıyor olduğumuz ...savlanıyor." (a.g.y. s.168) ve ekliyor: "Bu partimizin güvenilirliğini...etkiliyor."(a.g.y., s.159)

Yürükoğlu ise aynı görüşü yineliyor: "Sovyetlerin gelişmesini abartmak ... eksiğiyle-aksağıyla ... ele almak yerine teorideki model olarak göstermek, hele sınıfsız topluma ... iyice yaklaştığından dem vurmak, bu (gelişmiş kapitalist-K.O.) ülkeler işçi sınıflarını komünizmden soğutuyor." (a.g.y. s.64-65)

Bunlar, sınıf savaşımında kendi oportünizmleri nedeniyle başarı elde edemeyenlerin dönüp bunun nedenini başkalarına yüzsüzce yükleme girişimidir. Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist topluluk üyesi ülkelerde var-olan sosyalizm hiç de kapitalist ülkeler işçi sınıfını komünizm davasından soğutmuyor. Tersine, onları artan ölçüde bu davaya çekiyor, devrimci bir esin kaynağı oluyor. Ekim Devrimi'nden ve dünya sosyalist sisteminin oluşmasından sonra, kapitalist ülkelerde komünist partilerin kat kat daha büyümesi bunu kanıtlıyor.

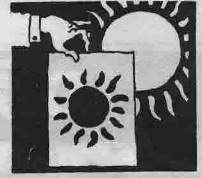
Kapitalist ülkeler işçi sınıfının daha geniş kesimlerinin devrimci harekete kazanılması önündeki baş engel burjuva ideolojisinin (ve anti-sovyetizmin) işçi hareketi içindeki ajanı reformizm ve revizyonizmdir.

KİM İÇİN ÖZGÜRLÜK? KİM İÇİN DEMOKRASİ?

Emperyalist merkezlerin, burjuvazinin yarım yüzyılı aşkın bir süredir Sovyetler Birliği'ne, yaşayan sosyalizme ve kapitalist ülkeler işçi sınıfına karşı 'özgürlük' adı altında yürüttüğü ideolojik şaşırtma kampanyası şu veya bu ölçüde küçük-burjuvaziyi de etkilemektedir. Hatta işçi aristokrasisine, hareket içindeki aydınlara dayanarak ve reformist-revizyonist akımlar

ANTİ-SOVYET BİRLİĞİ

K. ORHUN

aracılığıyla bu demagojilerin işçi hareketi sıralarına da sokulmaya çalışıldığı bir gerçektir. Emperyalizmin savunduğu aslında sosyalizmi, işçi sınıfının erkini yıkma, kapitalist sömürü düzenini yeniden kurma ve koruma özgürlüğüdür.

Küçük-burjuva reformistler ve revizyonistler ise, bu burjuva 'özgürlüğünü' (yalnızca bir üslup değişikliği ile) bayrak yapıyorlar. Emekçi halk için eşi görülmedik bir demokrasi, sömürücü burjuva sınıfı için diktatörlük olan proletaryanın devrimci erkine karşı, onlar küçük-burjuva anarşizmi, soyut, sınıflar-üstü 'insan hakları', 'demokratik kurumlar ve özgürlükler' savunuculuğu ile ortaya çıkıyorlar. Bunun vardığı yer açık ya da kapalı biçimde sosyalist ülkelerde karşı-devrimci, anti-sosyalist çevrelerin yıkıcı çalışmalarına hak tanınması istemi oluyor.

Yürükoğlu, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist demokrasiyi kendi anlayışınca yeterince 'demokratik' bulmuyor. Onun "insanlık tarihinin kazanımları olan *tüm* demokratik haklar, örneğin basın özgürlüğü, toplanma özgürlüğü v.b."(a.g.y.,s.124) adı altında sosyalist demokrasiden ne talep ettiği bellidir. Bugün Sovyetler Birliği'nde emekçi halk tüm bu haklara hiçbir kapitalist ülkede emekçilerin sahip olmadığı boyutlarda sahiptir. Ancak, Yürükoğlu'nun 'tüm' diye vurgulamasının nedeni sosyalizmde bulunmayan bazı 'hak'ların da sağlanmasını istemesidir. Bu 'haklar', emperyalizmin ajanlarının sosyalizmi yıpratma ve hatta çökertme çabalarına hak tanınmasıdır.

Nitekim, Yürükoğlu bu özünde karşı-devrimci görüşü şöyle dile getiriyor: "Böylece çoğunluğun yönetimi olan demokrasi, her alanda *azınlık görüşlerin de çoğunluk haline gelebilmesinin* olanaklarını yaratır. Bu olanağa yer vermeyen...bir demokrasi, en azından güdük bir demokrasi olur."(a.g.y.,s.124) Hangi "azınlık görüşlerin" "çoğunluk haline gelebilmesini", yani "yönetim"e gelebilmesini savunuyor Bay Yürükoğlu? Burada kastedilen ancak kendi toplumundan soyutlanmış, emperyalist casusluk örgütlerinin ağına düşmüş, kendilerine "muhalifler" denen bir avuç anti-sosyalist azınlık olabilir. Yürükoğlu uluslararası sınıf savaşımı herhalde İngiliz centilmenlik oyunu sanıyor. Tanık olunan iki sınıf arasında tarihsel, kıran kırana, dişe diş bir amansız savaştır. Küçük-burjuvayı irkilten bu gerçek, insanlığın tarihsel ilerlemesinin zorunlu bir aşamasıdır. Burjuvazinin egemenliğine dünya çapında son verilmeden, sınıfsız toplumun kesin utkusu sağlanmadan soyut, sınıflar-üstü, istisnasız herkes için demokrasi olamaz.

Kapitalist dünyada burjuvazi emekçi halka gerçek anlamda hiçbir demokrasi tanımazken, sosyalizmde işçi sınıfının burjuvaziye ve anti-sosyalist unsurlara bu demokrasiyi tanıması düşünülemez.

El Salvador'da, Şili'de, Türkiye'de en temel insan haklarının ezilmesine arka çıkan emperyalizmin sahte 'insan hakları' savunuculuğuna karşı ardıcıl ideolojik savaşım verme yerine, teslim bayrağını çeken, hatta bu anti-Sovyet, anti-sosyalist kampanyaya katılanlardan Carillo da Yürükoğlu ile aynı görüşleri paylaşıyor. O yaşayan sosyalizmin karşısına "insanlığın ilerlemesinin vazgeçilmez kazanımları olan demokratik politik özgürlükleri ve insan haklarını koruyacak ve zenginleştirecek bir sosyalizm" alternatifi ile çıkıyor (a.g.y.,s.12), ve "muhalif azınlıklara saygı" gösterilmesini istiyor. (a.g.y.,s.98)

Burada karşımıza çıkan, yine aynı küçük-burjuva sınıflar-üstü, soyut demokrasi anlayışı ve dolaylı olarak sosyalist ülkelerde karşı-devrimci, anti-sosyalist eylemleri savunmaktır.

YÜRÜKOĞLU LENİN'İ İNKARA YELTENİYOR

Kendisine 'Leninci'liği yakıştıran, Lenincilik üstüne bol keseden atıp tutan Yürükoğlu, sosyalist demokrasi üstüne öne sürdüğü küçük-burjuva görüşlerle Leninizm arasındaki bariz çelişkiyi beceriksizce gizlemeye kalkıyor. Bunu yaparken Lenin'i inkara giriştiğinin farkına varılmayacağını sanarak, şöyle diyor: "Lenin'in devrimin ilk yıllarında burjuva diktatörlüğüyle, Sovyet Rusya'daki proleter diktatörlüğü arasında yaptığı karşılaştırmalar da ayrı bir konudur. O dönem devrimin ateşi-kaosu içindeydi." (a.g.y.,s.128)

Bunları diyen Yürükoğlu, sahte Leninci bile olamaz. O en başta "ayrı bir konudur" diyerek, sinsice Lenin'i tartışma konusu yapıyor. Ardından dümeni hafifçe kırarak Lenin'in görüşlerini sınırlı bir döneme özgü imiş gibi göstermeye çalışıyor. Lenin'in Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky adlı yapıtı da, ondan sonra Sovyet demokrasisi üstüne yazdığı öteki yazılar da devrimin coşkusunu yansıtan ajitasyon bildirileri değil, Leninci teorinin köşetaşlarıdır.

Lenin sosyalist devletin ilkesel ve sınıfsal bir analizini yaptı ve proletarya diktatörlüğünün hem evrensel, hem de özgül, yani Sovyet devrimine özgü yönlerini açıklığa kavuşturdu. Proletarya diktatörlüğü toplumun emekçi çoğunluğuna kapitalizmde asla olanaklı olmayan derecede demokratik haklar tanıdığı için en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kez daha demokratiktir. Bu genel tespitten sonra, Lenin Sovyet Rusya'da burjuvaziye karşı getirilen kısıtlamaların başka ülkelerde aynı şiddette olmayabileceğini belirtir. Ve buna rağmen, temel tespitten kalkarak, Sovyet erkinin de burjuva demokrasilerinden milyon kez daha demokratik olduğunu vurgular.

Yürükoğlu ise, (Kautsky gibi reformistlerin ve sağ revizyonistlerin peşisıra) kimi proletarya diktatörlüklerinin ve bu arada Sovyet erkinin burjuva demokrasisinden 'daha az demokratik' olduğunu savlıyor. Şöyle diyor: "Sovyetler Birliği'nde demokratik yan geri kalmıştır."(a.g.y.,s.129) "Azgelişmiş bir ülkede sosyalizm...olması gerekenden çok daha *nominal* bir demokratik işleyişe sahip olabilir. SSCB'de kurulan sosyalizm azgelişmiş bir ülkede kurulmuş sosyalizmdir." (a.g.y., s.129)

Yürükoğlu'nun "nominal (yani kağıt üstünde) demokrasi" dediğine "proletarya diktatörlüğü" diyen Carillo aynı görüşü dile getirerek, "...*proletarya diktatörlüğü* kaçınılmaz bir tarihsel gereklilikti. ...bazı azgelişmiş ülkelerde hala gerekli olabilir. ...demokratik gelişmiş kapitalist ülkelerde...değildir." (a.g.y., s. 153-154) diyor.

"Türkiye'nin gelişmişlik düzeyini Menşevikler az gösteriyor" diye bas bas bağıran Yürükoğlu nedense devrimin olduğu sırada orta-derecede gelişmiş bir kapitalist ülke olarak tanımlanan Rusya şöyle dursun, devrim sonrası Sovyetler Birliği'ni bile 'azgelişmiş' olarak nitelendirme sahtekarlığından yarar umuyor. Her iki revizyonistin de birleştiği bir görüş azgelişmiş ülkelerde demokrasinin geri kalabileceğidir. Ne gariptir ki, bu görüş burjuvazinin, emperyalizmin temel tezlerinden birisidir. Onlara göre Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları geridir, uygar değildir, demokrasi ile yönetilemezler; bu nedenle sık sık askeri rejimle yönetilmek zorunda kalırlar. Bilindiği gibi Reagan yönetiminin bu ülkelere yönelik dış politikasının temel ilkesi "ya sağcı otoriter rejim, ya da solcu totaliter rejim" ikilemidir. Revizyonistler bu iğrenç emperyalist tezi "sol" sözcükler altında işçi sınıfına taşımaya çalışıyorlar.

Gerçekte, sosyalizm hangi ülkede olursa olsun, o ülke hangi gelişme düzeyinde olursa olsun, emekçi halka kapitalizm altında olabileceğinden milyon kez daha demokratik haklar ve olanaklar sağlıyor. Örneğin sosyalist Küba'daki demokrasi, emekçiler açısından, ABD, İngiltere, Fransa, v.b. tüm gelişmiş kapitalist ülkelerdeki burjuva demokrasilerinden kat kat daha demokratiktir.

GELECEK SAYIDA DEVAM EDECEK

DÜNYA İŞÇİ SINIFININ SANATÇILARI

1981 yılında Atina'da yapılan ve birçok ilerici Yunan sanatçının katıldığı Nazım Hikmet gecesinde Ritsos, Sümeyra ile birlikte.

"Sessiz bir türkü söylüyoruz içimizde bir yaraya bakarak"

YANNİS RİTSOS

Günümüz Yunan şiirinin en büyük ustalarından olan Yannis Ritsos 1909 yılında doğmuş, şiir yazmaya öğrenciliğinin ilk yıllarında başlamıştır. 17 yaşında öğrenimini sürdürmek için Atinaya giden Ritsos, orada vereme tutulunca, aralıklı olarak çeşitli sanatoryumlarda yatmak zorunda kalmıştır.

İlk şiiri 18 yaşında yayımlanan Ritsos'un çıkardığı kitapların sayısı kırkı aşıyor.

İlerici düşünceleri yüzünden zaman zaman koğuşturmaya uğrayan, sürgüne gönderilen Ritsos'un "Epitaphios" adlı uzun şiiri Atina'da Zeus tapınağında törenle yakılmış; kendisi de 1948-52 yılları arasında çeşitli adalarda sürgün yaşamıştır. 1967'de ise; yönetimi ele geçiren cunta tarafından birçok başka yazar ve sanatçı ile birlikte tutuklanarak Leros adasına gönderildi. 1968'de hastalığının artması üzerine karısı ve kızıyla Samos adasında yaşamasına, uluslararası üne sahip sanatçı ve aydınların baskısı sonunda da 1970' de Atina'ya dönmesine izin verildi.

Birçok kısa ve uzun şiiri, tanınmış Yunanlı besteci M. Teodorakis tarafından bestelenmiş, en tanınmış şarkıcılarca söylenmiştir.

Şiirleri birçok Avrupa diline çevrilen Ritsos özellikle Fransa'da büyük ilgi görmüş ve geçtiğimiz yıllarda ölen Aragon, onu günümüzün en büyük şairlerinden biri olarak selamlamıştır.

Dizelerinde umutsuzluğa yer olmayan Ritsos; aynı zamanda Yunanistan Komünist Partisi'nden saylav seçilerek, sanatçının politik taraflılığı konusunda da net bir tutum ortaya koymuştur.

İki kardeş ülkenin komünist ozanı, iki yoldaş Nazım ve Ritsos bu ülke halklarının dostluğunun simgesidir.

Benzerlikler

Su deposunda donuk yıldızlar,
mühürlü bir odadaki ayna gibi
eski avlunun ortasında duran depoda.
Güvercinler konuyor çevresine.
Boş beyaz saksılar
sınırını çiziyor ayışığının.
Sessiz bir türkü söylüyoruz
içimizde bir yaraya bakarak.

Yunanlıların öyküsü'nden

(...)
Kalelerinde, sessiz birer kaya gibiydiler, nöbette,
ayın kırılan direklerini yutan azgın denizi gözlerken.
içlerine çekiyorlardı dumanı tüten at gübreleriyle geceyi.
Artık ne ekmekleri vardı, ne cephaneleri.
Artık toplara yalnız yüreklerini sürebilirlerdi.

Bunca yıl kuşatılıp karadan ve denizden,
aç kalıp kırılmışlar, gene de dayanmışlar yılmadan.
Korudukları tepelerde bugün bile parlıyor gözleri
(koca bir bayrak, göz alan bir ateş)
Ve ufkun dört kapısına kanat çırparak
binlerce güvercin havalanıyor ellerinden her şafak.

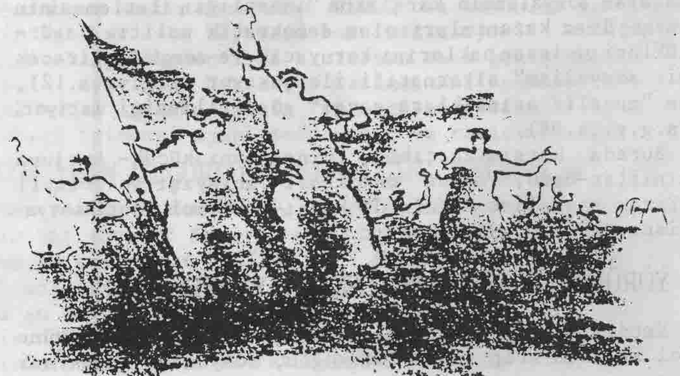
Onlar el sıkıştıklarında, bütün insanlık için
parlar güneş.
Onlar gülümsediklerinde, küçük bir kırlangıç fırlar
gür sakallarından.
Onlar uyuduklarında, on iki yıldız düşer
boş ceplerinden.
Onlar öldüklerinde, onların bayrakları ve davullarıyla
yokuşu tırmanır hayat.

(...) 1945-47

Yeni uykusuzluk

Birden sıçrıyor uykusunda. Daha çok kalmak istemiyor
yumuşak karanlıkta. Yardıma çağırıyor kendi sesini;
"Burada," diyor; bir işaret yapıyor; eski gaz lambasını
kaldırıyor; yukarı, daha yukarı kaldırıyor;
uyuyanların yüzlerine, ranzalara, kaba battaniyelere,
bir aynaya, genç bir tabana vuruyor ışık onlardan
yanaymışçasına.
"Ben gardiyanım," diyor. Kimse vermemiş ona bu görevi,
Yeni uykusuzluğun bu kendi kendini görevlendirmiş bekçisi,
Suçsuzların uykusunu bekliyor. Kocamış zayıf adam
bir gözünü aralıyor:
"Söndür şu ışığı, Allahaşkına," diye bağırıyor: Yüzünü
duvara çeviriyor,
gövdesiyle, sanki çalmış gibi, ışığı gizliyor.

30.XII.69

Bunalımdan çıkamazlar

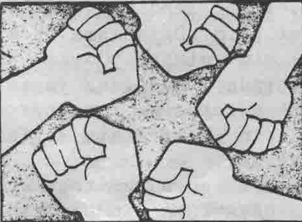
başı 1.sayfada

Açıkça görülüyor ki faşist diktatörlükde egemen sınıflara istedikleri 'istikrar'ı sağlayamayacaktır. 12 Eylül anayasası ve cuntanın çıkardığı faşist yasalar toplumu bir mengene gibi sıkıştırıyor. Son onyıllarda toplumda iyice kök salmış bulunan demokrasi hareketi bastırılamamıştır. Genel politik af istemi başta olmak üzere halkımızın faşizme karşı demokratik hak ve özgürlükler savaşımı gitgide güç kazanıyor, faşizmi zorluyor.

Faşizmin yükselen demokrasi istemleri karşısında burjuva muhalefete kısmi ödünler verme çerçevesinde girişebileceği hiçbir kozmetik değişiklik faşizmle demokrasi arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıramaz. Emperyalizmin, işbirlikçi oligarşinin, faşist cuntanın, Özalların düşlerinde yatan bir sonraki genel seçimleredek, beş yıl içinde'değişik' (sütliman) bir Türkiye yaratma hayali onların derman bulunmaz sınıfsal politik körlüğünden başka birşeyi ifade etmiyor.

Gerçekte ne halkımızın ekmek ve özgürlük kavgasından vazgeçmeye niyeti ne de Türkiye burjuvazisinin, bağımlı çarpık kapitalizmin geniş demokratik özgürlüklere, emekçilerin ekonomik genliğe kavuşmasına dayanacak takati vardır. Türkiye'deki kapitalizmin bu bunalımı süregendir, kalıcıdır.

Ülkemizin üstüne çöken faşizm karanlığı dağıtılmadan, faşist diktatörlük alaşağı edilmeden, ulusal, demokratik güçlerin iktidarı kurulmadan bunalımdan çıkmanın yolu yoktur.

TSHDDK "Liberation" a üye oldu

Başı 8. sayfada

Liberation örgütünden gelen yazıda örgütün Merkez Konseyi'nde temsil edilmesi için TSHDDK'nın bir temsilcisininde bildirilmesi istendi.

31 Ocak günü İngiltere Parlamento binasında Liberation Merkez Konseyi toplantısı yapıldı. Saylav Stan Newens'in başkanlığında yapılan toplantıya bir çok ülkenin temsilcilerinin yanısıra TSHDDK Genel Sekreteri Cahit Baylav da katıldı.

İngiltere'nin sömürgelerinin ulusal bağımsızlık savaşlarını desteklemek üzere kurulan Liberation örgütü, günümüzde ırkçılığa, faşist diktatörlüklere karşı savaşan ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halklarla dayanışma çalışmaları yürüten güçlü ve saygın bir örgüttür.

GENEL POLİTİK AF SAVAŞIMI YÜKSELİYOR

Başı 1. sayfada

Cuntanın yasak kararından önce, afla ilgili yayına yer veren gazetelerde "af bir atıfettir", "af tamamen insancıl manada ele alınmalıdır", "politik istismara yer yoktur", "kader kurbanlarını düşünmeliyiz" gibi sözler edildi. Oysa, affın özü politiktir. Adi mahkumlar kavramının karşılığı olarak kullanılan "kader kurbanları", gerçekte sömürü ve zulüm düzeninin kurbanlarıdır. Kuşkusuz bunlar genel politik af isteminin içinde düşünülmelidir. Ülkemizdeki cezaevleri, adi hükümlüleri toplumdan büsbütün uzaklaştırmanın, hatta profesyonel suçlu yetiştirmenin etkin araçları olarak işler. Politik tutuklular ise savaş esiri sayılır.

Bütün bunlar sorunun politik içeriğini açıkça gösteriyor.

Genel politik af gündeme geldiğinde en geniş yığınlarda desteğini buldu. Bu desteğin örgütsel ifadesi ise net olarak ortaya çıktı. Türkiye Barolar Birliği, Türk Hukuk Kurumu çevreleri, Çağdaş Hukukçular Derneği gibi doğrudan hukuk örgütleri, kapatılan parti ve sendika çevreleri, mimar ve mühendis odaları, teknik eleman örgütleri, kadın ve gençlik örgütleri v.s. Yani sağ liberal çevreler de içinde geniş yığınlar genel af istemi etrafında birleşiyor.

Bunlara DSF, UHSK gibi uluslararası sendikal birlikleri, Uluslararası Af Örgütü'nü, tüm dünya demokrat ve ilerici kamuoyunun desteğini de eklemeliyiz.

Savaşım yükseldikçe, destek de genişliyor. Bu gelişme 82 Anayasası ile yapılanan faşist diktatörlüğün mafsallarını, cuntanın sinir merkezlerini sarstı. İşte bu nedenledir ki, cunta önce sorunu içeriğinden soyutlayarak saptırmayı denedi. Kendi izdüşümü MDP eliyle "kader kurbanlarına af diye" seçim piyasasına sürdü. Ancak cuntanın manevrası boşa çıktı. Halkımız MDP'yi tersyüz ederek oyunu bozdu. Ardından, cuntanın uzantısı Özal Hükümeti de aynı rotayı hükümet programında izledi. Ancak genel politik af savaşımı tüm bu biçare hokkabazlıklara meydanı boş bırakmayınca, bu kez "ihtilalci" Başbakan Turgut Özal basın toplantısında, "kader kurbanlarına sık sık af çıkarırsak adaletin hükmüne şüphe düşer. Politik af çıkarırsak, 1974 deki af zarar getirdi. İyi düşünülmeli, grift bir konu..." diyerek affı bilinmeyen bir tarihe ertelemeye kalkıştı. Bundan sonra da faşist cuntanın afla ilgili tartışmaya yasak koyan kararı açıklandı.

Ama noktayı koyamadı. Çünkü genel politik affı gündeme cunta değil, demokrasi güçleri getirdi. Bu nedenle de savaşım daha da yükselecek ve barış, ulusal demokrasi savaşımıyla atbaşı ilerleyecektir.

UTKU DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN OLACAKTIR.

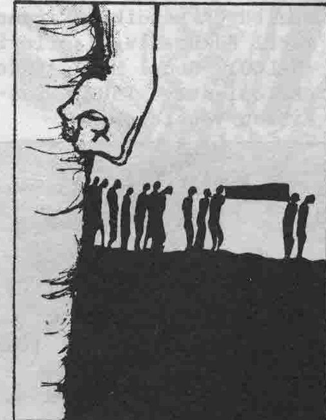
Diyarbakır cezaevinde direnişçiler diri diri yakıldı

Başı 1. sayfada

Bugün, ülkemizde genel bir politik affın sözünü etmek yasaklanmıştır. Cuntacı generaller bu konuda basına sansür koydular. Resmi makamların rakamlarına göre 80 binin üzerinde tutuklu ve mahkum zindanlardadır. 6 bin kişi politik nedenlerle aranıyor. 4 bine yakın kişi için ölüm cezaları isteniyor. 214 kişinin ölüm cazaları ise kesinleşmiş bulunuyor. Cuntacı generaller 12 Eylül'de erke zorbaca el koyduklarından bu yana 47 kişi idam edildi. Binlerce insan ülkesini terketmek zorunda kaldı. Artık Türkiye'de, ceza ve tutukevlerinde can güvenliğinin kesin olarak ortadan kalktığı herkes tarafından bilinen bir gerçek olmuştur. Ceza ve tutukevlerindeki koşullar faşist baskılar sonucu dayanılmaz bir hale gelmiştir. Sonuç olarak, Türkiye'de faşist baskı ve terör azalmıyor. Tersine, rejimin bunalımının derinleşmesiyle giderek artıyor. Diyarbakır cezaevindeki kanlı 6 Ocak bunu yeterince kanıtlıyor.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü sağlanmadıkça, Kürt halkı üzerindeki baskılar son bulmadıkça, binlerce insan hakkında süren haksız yargılamalar ve koğuşturmalar durmadıkça, politik göçmenlere yurttaşlık hakkı geri verilmedikçe, işkenceler son bulmadıkça, zindanlar boşalmadıkça demokrasiye geçiş sürecinden bahsedilemez.

Yığınlara cuntanın demokrasiye geçiş yalanının iç yüzünü somut olarak anlatmak, tüm siyasal tutuklulara özgürlük istemini yükseltmek güncel görevimizdir. Bu görev, hiç kuşkusuz tüm demokrasi güçlerinin birliğini sağlamak, ulusal bir direnişi hazırlamak, demokrasiye geçişin biricik doğru yolu olan Evren'lere, Özal'lara başkaldırmak ve faşist diktatörlüğü alaşağı etmek görevinden ayrılmıyor.

CUNTANIN ZİNDANLARINDAKİ BASKI VE KIYIMLARA SON!

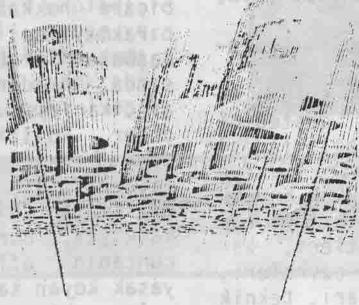
İngiltere'den Dayanışma Sesleri Geliyor!

SOLIDARITY MEETING

Save the lives
of 74 trade union (DISK) leaders

Support the struggle
for trade union freedoms in Turkey

Speakers from TUC, NALGO, DISK

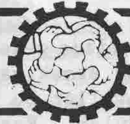
Chair: Alex Kitson, TGWU

Monday, 13 February 1984, 6p.m.

NALGO House

1 Mabledon Place, London WC1

SOLIDARITY COMMITTEE
FOR TRADE UNION RIGHTS AND DEMOCRACY IN TURKEY

DİSK'LE DAYANIŞMA TOPLANTISI

Türkiye'de Sendikal Haklar ve Demokrasi için Dayanışma Komitesi (TSHDDK) nın düzenlediği DİSK'in 17. kuruluş yıldönümünü kutlama toplantısının hazırlıkları tamamlandı.

İngilterenin büyük sendikalarından Ulusal ve Yerel Hükümetler İşçileri Sendikası (NALGO) Genel Merkezinde düzenlenecek toplantıyı TSHDDK Başkanı Alex Kitson yönetecek.

"Tutuklu sendika yöneticilerine, sendika aktivistlerine özgürlük ve Türkiye'de sendikal ve demokratik hakların geri verilmesi" istemlerinin öne çıkarılacağı toplantıda, Türkiye ve İngiltere sendikal hareketinin önde gelen yöneticileri bir araya gelecekler.

Toplantı hazırlıklarına TSHDDK'ne üye sendikalar da aktif katıldılar.

GERÇEĞİN SESİ ABONE FİŞİ

Adı Soyadı: ....

Adres : ....
....
....

Abone ücretini posta havalesi ile (GERÇEĞİN SESİ, BCM BOX 2753, LONDON WC1N 3XX) adresine gönderin.

ABONE ÜCRETLERİ

İngiltere: 4 Sterlin
Avrupa : 5 Sterlin

GERÇEĞİN SESİ'Nİ GÜÇLENDİRELİM!

GERÇEĞİN SESİ okurları gerek maddi gerekse manevi desteklerini sürdürüyorlar. Ancak GERÇEĞİN SESİ bir sonraki sayıyı çıkarabilecek bir maddi potansiyelle kalmamalı, temel baskı araçlarını alabilir bir duruma gelmelidir. Bu da göndereceğiniz bağışlarla olanaklıdır.

HAYDİ DAYANIŞMAYA!

TKHDK Yönetim Kurulu Parlamento'da toplandı

Türkiye'de Kadın Hakları için Dayanışma Komitesi (TKHDK), İngiltere parlamento binasında komite üyesi saylavların sağladığı salonda olağan yönetim kurulu toplantısını yaptı.

Komite Genel Sekreteri Durnev User tarafından sunulan geçen dönemin çalışma raporunun değerlendirildiği toplantıda daha sonra, gelecek dönem çalışmaları planlandı ve bu doğrultuda bir dizi kararlar alındı.

İngiltere İşçi Partisi MYK üyesi ve kadın hareketi sözcüsü saylav Jo Richardson ile saylav Margaret Beckett, parçalanmış göçmen ailelerin birleştirilmesi, İKD davasına gözlemci gönderilmesi girişimlerinde aktif olarak yer alacaklarını belirttiler.

Ayrıca Şubat ve Mart ayları içinde TKHDK'nin yer alacağı toplantı ve kutlamalar belirlendi, yapılacak çalışmalara ilişkin görev bölümü yapıldı.

İngiltere'de sendikaların "DAYANIŞMA" ya desteği

Türkiye'de Sendikal Haklar ve Demokrasi için Dayanışma Komitesi (TSHDDK) nin olağan yönetim kurulu toplantısında İngilizce yayınlanan DAYANIŞMA gazetesine İngiltere'deki sendikaların desteğinin sağlanması kararı alındı.

Bu karara göre komiteye üye her sendika DAYANIŞMA'nın bir sayısını matbaasında basacak ya da basım masraflarını karşılayacak. DAYANIŞMA'nın postalanması bugüne değin olduğu gibi İngiltere sendikalarınca yapılacak.

Bu karar üzerine, DAYANIŞMA'nın Ocak sayısının basımı Teknik Elemanlar Sendikası (AUEW-TASS) tarafından karşılandı.

Bilindiği gibi DAYANIŞMA gazetesi İngiltere'de çeşitli alanlarda ve koordinasyon içerisinde çalışmalarını sürdüren dayanışma komitelerinin desteğiyle çıkarılıyor.

TSHDDK "Liberation" a üye oldu

TSHDDK'nın Aralık ayında yapılan yönetim kurulu toplantısında alınan karar üzerine Liberation örgütüne üye olma başvurusu yapılmıştı. Başvuruyu görüşen Liberation örgütü, TSHDDK'ya bir yazı göndererek üyelik başvurusunu kabul ettiğini bildirdi.

devamı 7. sayfada